

Laidzes Olis

Ceturtdien, 2007. gada 26. jūlijā

3x3 nometnes laikraksts Nr.5

Mazākie nometnieki spēlējas papardītēs

Divdesmit septiņi trīsreiz-trīsnieki vecumā no 2 līdz 7 gadiem apmeklēja 1/2 Papardīti, bet astoņi mazuļi līdz 2 gadu vecumam – Bēbišu skoliņu. Papardīte ir vietējais Laidzes bērnudārzs, kas šonedēļ devis dienasvietu vismazākajiem nometniekiem.

Kad Laidzes olis apmeklēja bērnudārzu, viena daļa trīsreiztrīsnieku virtuozu izpilda dejas ar baltām bumbiņām, bet cita grupiņa gatavo sev maskas. Katru dienu top kāds darbiņš, ko bērni nes rādīt mammām un tētiem. Jau atrādīti putniņi, vainadziņi, cepures, medaļas. Rīta pusē ar mazajiem 3x3 dalībniekiem darbojas Laidzes bērnudārza Papardīte audzinātājas Anīta un Edīte Mackevičas, Santa Kalmeiere, muzikālā audzinātāja Valida Veidele un vadītāja Daina Šimkuna. Pēcpusdienā

mazie brauļi laiku vada kopā ar 3x3 audzinātājam Zani un Ingu Stafeckām un Vinetu Skuruli.

Bet bērnudārza otrajā stāvā notiek Daugavas rakšana. Daži racēji jau ir nolūzuši un aiznesti gulēt, bet daļa vēl rok rūkdami. Bēbišu skoliņas vadītāji Dina un Reinis Cepļi stāsta, ka bērni kopā ar vecākiem iet rotaļās, skaita dzejoļus, spēlē spēles, darbojas ar pirkstiņiem, mācās pārvarēt bailes, spēlējoties ar lakatiem, un visbeidzot – gaisā sūta salūtu. Jā, tas viss ir iespējams arī par diviem gadiem jaunākiem bērniem, ja to dara kopā ar mammu un tēti. Patiesībā jau skoliņa ir nevis bēbišiem, bet viņu vecākiem, jo saturīgas, bērnu attīstošas rotaļas prasa zināšanas, enerģiju un laiku. Dina padomus un idejas meklējusi seno latviešu gudrībās, folklorā,

un atradusi tur pirkstiņspēles, ducināmdziesmiņas kāju un roku vingrināšanai, ko tagad māca savā privātajā ģimeņu veselības centrā Stārķa ligzda un jau trešo vasaru arī 3x3 nometnēs.

“Pie mums bērniņi jūtas ļoti labi un droši, jo ir kopā ar vecākiem. Neviens neraud. Un vecāki mācās darboties ar bērnu mīli un gudri,” saka Bēbišu skolas vadītāji.

Rasma

Ko mēs rītdien darīsim? Piektdiena, 27.jūlijs

- 7.15 Celšanās un rīta rosme (pulcēšanās pie karoga)
- 8.00 Brokastis
- 8.45 Laidzes 3x3 TV (aktu zālē)
- 9.00 Rīta referāts. Tikšanās ar Talsu māksliniekus (aktu zālē)
- Jauniešu pārrunas
- Raibie rīti (laukā)
- 10.00-12.30 Bēbišu skola
- Rīta ievirzes
- 13.00 Pusdienas, brīvbrīdis
- 14.00-16.30 Pēcpusdiena ievirzes
- 16.45-17.45 Apvārsnis - Talsu foto klubs (aktu zālē)
- Paralēlais apvārsnis
- Diskusiju klubs
- 17.45-19.00 Koris
- Studiju aplis
- 19.00 Vakariņas
- 20.00 Daudzinājums (Laidzes ezerkrastā)
- 21.00 3x3 aplis; Vakara pasaciņa
- 21.30 Sports (sporta laukumā)
- 22.30 Nakts basketbols (sporta zālē)
- 22.30 Nikšana (kafejnīcā)
- 22.30 Danči (aktu zālē)

NOMETNES NOSLĒGUMA KONCERTS SESTDIEN NOTIKS TALSU PILSĒTAS KULTŪRAS NAMĀ. NOKĻŪŠANA TUR – AR PERSONĪGO TRANSPORTU. BRĪVĀS VIETAS MAŠĪNĀS LŪGUMS PIEDĀVĀT TIEM DALĪBNIEMIEM, KURIEM NAV SAVA TRANSPORTA. LŪGUMS NEAIZBRAUKT, NEPAŅEMOT BEZRĪTENĒNIKUS!

Piektais olis 1

Vietējās gudrību un amata meistares

Starp daudzajiem ieviržu vadītājiem divas ir vietējās laidzēnietes.

Ligita Šņoriņa ikdienā ir Laidzes profesionālās skolas skolotāja un zaļo ekskursiju vadītāja. Nometnē viņa rīta pusē bērniem māca apkārtnes mācību, bet pēcpusdienās interesentus ved īsajās ekskursijās pa tuvējo apkārtni.

Otra vietējā pasniedzēja ir ādas apstrādes ievirzes vadītāja **Gunita Ķēniņa**, kas ikdienā ir šīs pašas skolas skolotāja un mākslinieciskā noformētāja.

Ligita saka, ka nometnē ļoti patīk, tomēr ir viens mīnuss – pati netiek nevienā nodarbībā. Un esot žēl, ka vietējie laidzēnieši maz nākot uz nometnes ievirzēm. Taču liels ir prieks, ka nometniekiem ir interese par šo pusi, un viņa varējusi parādīt Kolkas ragu, Irbeni, Miķeļbāku un citas vietas.

Savukārt Gunita atzīst, ka sākumā jutusies mazliet neveikli, jo licies, ka 3x3 visi seni paziņas – viņa svešiniece. Bet ātri kļuvusi piederīga šai saimei un priecājas par to dalībnieku uzdevību, kas viņas vadītājā ievirzē ļoti nopietnus un labus darbus būšot izgatavojusi.

Gunitas meitiņa Gerda nometnē iemācījusies zīmēt multenes un izgatavojusi sev krelles.

• Suminājums šodienas jubilārei
• ILVAI MIEZEI no Jelgavas!

• Vārdadienas sveiciens divām
• Ancēm – ANCEI GRĪNVALDEI no Ķekavas un ANCEI ROKPELNEI no Valmieras rajona! Un sveiciens Annas dienā mūsu nometnes piecām Annām – ANNAI GOBZEMEI no Rīgas, ANNAI ROSOVAI no Norvēģijas un trīs trīsreiztrīsniecēm no Krievijas - ANNAI KATKOVSKAI no Smolenskas un ANNAI ŠADURSKAI un ANNAI TOKMAKOVAI no Krasnojarskas apgabala.

• Visas trīs Krievijas Annas, aicinātas nofotografēties, stāsta, ka ir priecīgas būt 3x3 nometnē Latvijā. Smolenskas Anna sevi joprojām uzskata par Latvijai piederīgu, kaut Krievijā ir kopš 25 gadu vecuma. Bet abas jaunākās Annas ir dzimušas Krievijā un Latviju skata kā vecvecāku zemi. Viņas nezināja, ka Latvijā Anna ir ļoti populārs vārds un Annas dienu sauc arī par saimnieču dienu. Lai tālajā Krievijā Annas top par labām latviešu saimniecēm!

SOS mamma ar saviem puīšiem

„Lai arī mans pilnais nosaukums ir SOS mamma Tamāra, bērni mani nolēma saukt vienkārši par Tamāru,” stāsta **Tamāra Grīnvalde**, kura dzīvo Īslīcē Bauskas rajonā, kur tika izveidots Baltijā otrais bērnu ciemats. 25. augustā tas svinēs 10 gadus, bet nākamajā dienā Valmierā tiks atvērts vēl viens Latvijā.

Viņa ir no Kuldīgas puses, no Laidu pagasta un tā sanācis, ka 1997. gadā vietējā laikrakstā *Kurzemnieks* pamanījusi sludinājumu, ka tiek meklēta audžumamma. Pamanījusi un piemirsusi, avīze kaut kur paklīdusi, bet tad atkal uzradusies acu priekšā. „Laikam man bija lemts to darīt, ja jau tā avīze nepazuda,” tagad viņa saka un paskatās uz saviem trim zēniem, ko atvedusi uz nometni.

Ciematā viņai bijusi viena no lielākajām ģimenēm – *Zaļzemītēs* vienlaik dzīvoja septiņi bērni – divas meitenes un pieci zēni. (Pavisam te ir 12 mājas). Nu meitenes tik lielas, ka devušās uz Jelgavu uz jauniesu māju, kur jādzīvo jau daudz patstāvīgāk, divi zēni šobrīd ir pie radiem, un Tamāra cer, ka varbūt arī paliks tur dzīvot. Bet četrpadsmitgadīgais Armands un sešpadsmitgadīgie dvīņi Dmitrijs un Mihails ir te. Armands jau bijis Jaunpils

Tamāra ar mazmeitiņu Rūtu un Armandu, Mihailu un Dmitriju.

3x3 1999. gadā, bet dvīņi ir pirmoreiz. Brāļiem mamma ir mirusi, tēvs, lai arī atbraucot ciemos (un dēli pie viņa), tomēr neesot spējīgs uzņemties atbildību par dēliem un pats tos audzināt. Armandam savukārt ir vecāmmamma, ar ko viņš tiekas, bet pēdējā laikā arī mamma sākusi meklēt kontaktu ar dēlu, stāsta Tamāra. „Ja pie mums neatbrauc, tad mēs braucam,” viņa nosaka.

Ciematā Armands ir no sešu gadu vecuma, brāļi no septiņu. Starp viņiem valda savdabīgs humors, ko nezinātājs var arī pārprast, bet kas īstenībā ir sirsnīguma un jautrības uzturētājs. Kad jautāju, vai brāļus skolā nejauc, viņi māj ar galvu un tad, viens uz otru rādot, sauc: „Viņš tas sliktais, es tas labais.”

Zēni mācās Bauskas 2. vidusskolā. „Skolā man nepatīk,” atzīstas Armands, pārējie piekriņ. Ilgāk parunājoties, atklājas, ka atzīmes tomēr zēniem labas, lielajiem zemākas atzīmes par 5 neesot, Armandu saista vēstures stundas, bet visiem vismīļākais esot sports.

„Mājās arī viņi man ir patstāvīgi, paši ēst uztaisa, kad bija septiņi, tad katrs savu dienu dežurēja,” stāsta Tamāra, bet zēni joko – ja viņu nebūtu, tad diez kāda kārtība valdītu. „Jā, jā, mani dežurēt viņi nevar piespiest,” smeļ Tamāra.

Ģimenei tiek piešķirts konkrēts budžets, ar ko tad pašiem jāiztiek. Viņa zēnus šais gados bieži vedusi uz savu dzimto pusi, piemēram, šogad aprīlī Armanda vārda dienu svinējuši Kuldīgā pie

Ventas rumbas. Tā kā nauda paredzēta arī nometnēm, zēni bijuši dažādās – gan sporta, gan atpūtas.

3x3 viņi katrs atraduši sev tīkamāko nodarbi, Mihailam patīk tīmekļa ievirze, Dmitrijam rotkalšana (bet nepatīk, ka agri jāceļas), arī Armands atzīstas, ka visvairāk patīkot gulēt un skatīties televizoru. Arī par dančiem brāļi ir skeptiski, jo paši esot didžeji (ar to arī naudu papelnot) un labprāt vēlētos nometnē tādū mūziku.

Tamārai visvairāk patīk, ka te zēni ir vēl patstāvīgāki kā mājās, un viņai pašai iespēja klausīties ģimeņu seminārā un par Kurzemes tradīcijām. Tamāra priecājas, ka te var arī atpūsties, piemēram, ēst nav jātaisa.

Kad jautāju par satikšanu, SOS mamma teic, ka sākumā jau visādi gājis, taču nu nepatīkamais aizmirsies un, tā kā ģimene esot process, tad viņi viens no otra turpinot ietiekamēties. „Mani viņi apmācīja ieiet draugos, spēles spēlēt („Ha, un nu mēs tevi nevaram prom no datora dabūt!” sauc zēni.). Un nedomāju, ka zēniem būtu jāaug milzu paklausībā. Visinteresantāk ir ar dvīņiem, kuri viens otru līdzsvaro – ja viens *uzskrūvējas*, tad otrs ir mierīgs. Un otrādi.”

Zēni viņas teikto uztver ar jokiem, sākas labsirdīga apcelšanās, un es nedomāju – nu gluži kā jebkurā ģimenē, kad mamma grib ar saviem bērniem palepoties, bet tīņiem tā šķiet lieka greznība un viņi spurojas pretī.

Daiga

Saldais ēdiens būs sestdien

Pēc dažu gadu pārtraukuma 3x3 ieviržu vadītāju saimē atgriezušies **Lilija un Edgars Lipori** ar ievirzi *Deja un kustība*. Kustēties gribētāju ir ļoti daudz, tāpat ik pa brīdim uzrodas kāds klusējošs skatītājs. Klist baumas, ka soļus un idejas pašpikot ieradies arī salsas skolotājs Krišjānis Sants.

Ievirze nav vienkāršs mēģinājums izpildīt kādas noteiktas kustības, lai radītu skatuves programmu, tas ir kas vairāk. Dalībnieki Lilijas un Edgara vadībā mācās sajūst

telpu sev apkārt, orientēties telpā un laikā. „Ar dažādu vingrinājumu, spēļu, rotaļu un dejupalīdzībām mēģinām izprast sava ķermeņa kustības iespējas un mācāmies vadīt ķermeni apzināti neierastos veidos,” stāsta Sabīne. Ikdienā cilvēks kustas pa ierastu trajektoriju, un tādējādi ķermenis pieradis veikt diendienā atkārtojamas un vienveidīgas darbības - iet pa ielu, gulēt, sēdēt pie datora, ēst. Šīs darbības ne uz pusi nespēj izmantot ķermeņa kustību milzīgo potenciālu. Un

lielākā daļa cilvēku necenšas un nemāk lauzt iesīkstējušo ķermeņa rutīnu, neļaujot tam izpausties neparastos virzienos telpā un iekļauties interesantu ritmu plūsmā.

Jaunu kustību atklāšana un sava ķermeņa izdancināšana ir salda ēdiens, kuram seko gatavošanās nometnes noslēguma vakara priekšnesumam. Par to gan vairāk ne vārda, lai ir pārsteigums!

Laura

Pulkstenis ir 18:30 - varam sākt

Vēsturi var mācīt vai nu pēc hronoloģijas, vai skatīt to pa tēmām. Ņemot vērā, ka *Vēstures mītu* ievirzes telpā atrodas pulkstenis, kurš pareizu laiku rāda divreiz diennaktī, būtu saprātīgi pieturēties hronoloģiskam notikumu izklāstam. Liekas, tā arī būs. Ievirzes vadītājs **Andris Tomašūns** saka: “Ir 18:30, varam sākt”! Bet izrādās – nekā. Viena nedēļa ir par maz, lai izšautos cauri gadu tūkstošiem, tāpēc Andris ļauj mums piedāvāt tēmas, par kurām vēlētos diskutēt, uzzināt ko jaunu, rast atbildi vai arī mainīt savus priekšstatus, domas par notikušo.

Ievirzes dalībnieki grib runāt par dažādo vēstures skaidrojumu dažādos laikos, par kariem un to sekām, valstu robežām, izsūtīto likteņiem, reliģijas ietekmi uz vēstures gaitu, par Latvijas vēsturi un galu galā par mītiem, tas ir, par notikumiem, kuru skaidrojums neatbilst patiesībai.

Mīti rodas no tā, ka, nododot informāciju no paaudzes paaudzei, tā tiek neprecīzi pierakstīta vai arī tīši sagrozīta. Dažreiz tas tiek darīts, lai celtu tautas pašapziņu ar sagrozītu faktu palīdzību vai lai ar melu palīdzību panāktu sev vēlamu. Vārdu sakot, ir cilvēki, kas rada mītus, un ir, kas klausās. Viens no mītiem ir tāds, ka ģeogrāfiski mēs dzīvojam Eiropas centrā, bet politiķi saka, ka Latvija atrodas Austrumeiropā – tāpat pie Urālu kalniem.

Starpnometņu laikā An-

dris strādā Jelgavas bērnu un jaunatnes centrā, darbojas ar dažādiem projektiem, arheoloģiju. “Strādājot pie Latvijas vēstures grāmatām, man radās interese par notikumiem, kas balstās uz subjektīvu izpratni par vēsturi,” saka Andris. Tas viņu ir ieinteresējis meklēt atbildes dažādu notikumu skaidrojumā.

Te nu ir jāpiekrīt simtprocentīgi. Vai mazums murgu manas paaudzes un vecāka gadagājuma tautiešu klausījušies par Latvijas vēsturi, par padomju cilvēka varenību, par *mīloto* partiju, tās vadoņiem un vēl daudz ko citu. Esmu pārliecināts, ka daudzi no mums tā vai citādi ir izjutuši šī apslēptā, bet spēcīgā ieroča, kas kalpoja valdošajai varai, ietekmi uz notikumu gaitu, cilvēku likteņiem. Te nu vērts pieminēt ievirzes laikā noskatīto video, kur V. Kalnbērzs apgalvo, ka, dzīvojot Maskavā viņš esot redzējis, kā lidostā nolaižas

lidmašīna, kurā atlido Hitlers. SUPER!

Pašu Andri tracina fakts par Baltu vienotības dienu. Šajā dienā leiši sakāva Zobenbrāļu ordeni (Saules kauja), kura sastāvā bija igauņi un latvieši. Nu, kāda tur vienotības diena!

Atspoguļojot vēsturiskos notikumus 3x3 ievirzē, esmu izmantojis metodi, ka pats tajos piedalījos un pēc tam tos subjektīvi atstāstu. Tā arī rodas mīti. Tāpēc ievirzes dalībnieku vārdā novēlu Andrim turpināt mītu izpēti un paldies par interesanto stāstījumu visas nedēļas garumā.

Pēteris

Veļot ticības akmeni kalnā

Mana istabiņas biedrene vienvakar apjukusi man jautā, ko es domāju par reliģijas vai ticības daudzveidību (ievirzes *Ētika/reliģija, Latviskā Dievziņa, Folklorā*) nometnē un vispār!

Par to neesmu daudz prātojusi, bet uzticos savām iekšējām izjūtām: “Viņš ir viens!” Jo īsta pārdzīvojuma brīdī mēs neviens nedomājam. Cita lieta ir zināšanas, saprātīga domāšana, filosofija, ko no ticības nevajadzētu arī šķirt. Par to es aizdomājos **Marutas Voitkus Lūkinas** vadītajā *Latviskā Dievziņas* ievirzē. Lai nenomaldītos šajos nopietnajos, bet dabiskajos jautājumos, es citēšu dažas atziņas.

Rolfs Ekmanis: “Sava ticība, īpaši, ja tā citam nekaitē, nebūtu jāaizstāv nevienam. Ikviens latvietis ir arī dievturis, vienalga, vai viņš to apzinās, vai nē.” A.Goba ir teicis: “...dievturība ir vienkārši Dieva daudzzināšana latviešu valodā ar latviskiem apzīmējumiem vai simboliem. Pamats dabīgi augšai dzīves ziņai ir viss, kas labprātīgi uzņemts, pārveidots pēc savām vajadzībām.”

Maruta šajās dienās cenšas mūs vadīt caur apziņas labirintiem (no 7.5 milj.g.p.m.ē. līdz mūsdienām), izsekojot Dievturības vēsturei un tagadnei ar mērķi aktualizēt, darīt dzīvu, nozīmīgu un svētu, kāda tā bija XIII gs., kad tās dabisku attīstību pārtrauca. Mūsdienās savu rituāla funkciju pilda daudzzinājums, kas ir neatņemama 3x3 sastāvdaļa un ko visi varēsim piedzīvot piektdien.

Būsim iejūtīgi un saudzīgi gan pret sevi, gan pret apkārtējiem, veļot ticības akmeni kalnā, jo tikai “dumiķis brien iekšā tur, kur pat eņģeļi iet piesardzīgi.”

Daina

Glezošanas ievirzē neatkarīgās mākslinieku apvienības *Rūķi* gara turpinātāji 3x3 nometnē darbojas **Gunas Millersones** vadībā. Tur dzirdētais:

- ♦ Man katrā nodarbībā cits mākslinieks nāk ārā.
- ♦ Te viss top pēc Matisa.
- ♦ Nu tagad slapjo vajadzētu pamēģināt.
- ♦ Lūznavā mums lika parakstus likt. Tas tikai rakstītpratējiem.
- ♦ Vai tu esi ģenijs, vai stulbenis.

Zolītes fināls – šovakar
Vakar sīvi sūrā cīņā un vienlaikus draudzīgā atmosfērā noskaidrojās trīs finālisti, kas šovakar sacentīsies par galveno balvu. Tie ir **Eduards Krūmiņš**, **Jānis Atis Krūmiņš** un **Roberts Treimanis**.

Florbola meistari

Par tiem no 11 situāciju autoriem kļuva trīs visveiksmīgākie – **Pēterim Reiteram** ar 5 punktiem 1. vieta, **Armandam Salīnam** ar 3 punktiem 2. vieta, bet **Ērikam Vientiesam** ar 3 punktiem 3. vieta.

Ģimenes! Uz priekšu!

Rīt plkst. 21.30 labā laikā stadionā, slīktā – sporta zālē notiks ĢIMEŅU STAFETES.

Komandā trīs cilvēki. Disciplīnas – bumbu pārņemšana, mešana mērķī, pogas piešūšana, ūdens pārliešana, skriešana.

Nakts basketbols

Rīt plkst. 22.30 – nakts basketbols. Komandām jāpierakstās jau tagad uz lapām pie ziņojuma dēļa vai nu skolā, vai kopmītnēs.

Iemūžinātais krasts

Otrdienas vakarā savdabīgā foto un mūzikas saspēlē nometnieki neklātienē varēja apceļot līvu krastu. Fotogrāfs **Jāņa Medņa** un komponista **Raimonda Tigula** kopdarbs rāda līvu krastu visos gadalaikos. Fotoalbūms ar mūzikas disku ieguvis nosaukumu *Zaļš, balts, zils* – tas simbolizējo līvu krasta karogu, kas savukārt veidojies no tā, ko zvejnieks redz, mājās braucot. Tas ir zaļš mežs, balts krasts un zila jūra. Fotogrāfs pastāstīja, ka ideja radusies, kādu dienu ar velosipēdu braukājot pa līvu krastu. Fotogrāfijās nu redzam gan dabu, gan sadzīves ainiņas, gan portretus. Bet Tigula darbs *Gada mūzikas ierakstu* konkursā saņēmis divas balvas.

Kopā ar abiem māksliniekiem bija **Ieva** (ko nometnieki atceras no Staiceles 3x3 – tur Ieva mācīja līvu valodu), kura nodziedāja vairākas skaistas dziesmas līvu valodā.

Prasi, kam gribi, visi apmierināti

Tas attiecas uz ēdināšanu mūsu nometnē, ko nodrošina SIA *Austers*. Uzņēmuma vadītājs **Artis Svitiņš** saka, ka kopš biznesa sākšanas 1993. gadā strādājot nu jau sešās vietās Talsu rajonā – Spārē, Stendē, Sabilē, Valdemārpilī, Pastendē un Laidzē.

„Kurzemē bijām vieni no pirmajiem, kas pārņēma bērnu ēdināšanu skolā, tā kā pats dzīvoju Rojā, tad tur arī sāku.” Vispirms ierīkojuši skolā kafejnīcu, bet, tā kā neviens nav bijis apmierināts ar pusdienām, skolas vadība 15. augustā piedāvājusi pārņemt arī šo funkciju. Tas bijis traki īss laika sprīdis, kad telpas

jāpaspēj izremontēt, traukus sagādāt utt. Rajona izglītības darba priekšnieki braukuši raudzīties, sak, izdzīvos vai ne. Izdzīvojuši.

Attīstījušies. Laidzē saimnieko kopš 2006. gada janvāra, pavisam uzņēmumā ir 19 darbinieki, bet vasarā, kad mācības nenotiek, paliekot trīs.

Šobrīd par mūsu ēdināšanu gādā 12 cilvēki, bet nīkšanas laikā saimnieks **Artis** ar savu meitu **Inesi** divatā. „Jā, pagulēt iznāk mazāk, bet es kā jūrnieks esmu pieradis pie tā.” Jūrnieks? Jā, jā, 20 gadus bijis kuģa mehāniķis kolhozā *Banga* un braucis jūrā, bet pārmaiņu laikos zvejnieki paši nodibinājuši savu uzņēmumu, kas nodarbojies ar zvejniecību un zivju pārstrādi, bet jau tad sācis paralēli ņemties arī ar ēdināšanas biznesu. Nu tieši tas paplašināts, bet otrs **Artis** ģimenes uzņēmums nodarbojas ar lauksaimniecību. Par zvejniecību runājot, **Artis** ir pesimistiski noskaņots – kā Eiropa teikšot, tā jādara, kuģu kļūstot arvien mazāk. Kaut Latvijā Jūras akadēmijā var apgūt šim darbam vajadzīgās profesijas un absolventi darbu atrodot, jo speciālistus meklē citu valstu kuģu īpašnieki.

Artis, kam liela pieredze ēdināšanā un daudzas nometnes aizvadītas, novērojis, ka 3x3 ir viskultūrālākā publika, kas, iespējams, neko skaļi nesakot arī tad, ja kaut kas negaršojot. Visiem nekad nevarot visu pa prātam pagatavot, taču līdz šim dzirdētas tikai labas atsauksmes.

Laidzes skolas ēdnīcas priekšniece un reizē galvenā pavāre ir **Dace Purgaile**, kura pati gan dzīvo Valdemārpilī, bet, tā kā tur ir uzņēmuma bāze, tad viņa ik rītu paņemot precī un ar uzņēmuma transportu ierodas te.

Ko tad mēs dienā apēdam? Kartupeļus ap 100-110 kg, 40 kg gaļas, 10 kg siera katrā brokastu reizē utt. Vairāk nometnieki dzerot tēju nevis kafiju, labprāt ēdot zupas, ko **Artis** un **Inese** skaidro ar to, ka, pirmkārt, esot īpaši piedomājuši, lai tās tiešām iznāktu garšīgas, un, otrkārt, te bērni pusdienojot kopā ar vecākiem (skolā bērni zupas parasti ignorējot, neesot vecāku stingrā vārda!)

Nometnē esot 12 veģetāriešu, un vispār liekoties, ka 3x3-nieki esot tādi *dārzeniski* noskaņoti, zaļumi pāri nepaliek.

Cenšas izprast latvietību

Trešdienas pievakarē *paralēlā Apvāršņa* laikā **Edgars Greste** demonstrēja savas kolēģes Māras Pelēces dokumentālo filmu *Starp divām Latvijām*. Māra ir Amerikā, Minesotā augusi latviete, kas filmu veidoja sava maģistra darba ietvaros.

Starp divām Latvijām meklē atbildi uz jautājumu „Ko nozīmē būt latvietim?” Filmas pirmā daļa ir uzņemta Ziemeļamerikā, un tajā intervēti tur dzīvojoši latvieši par viņu pārdomām un izjūtām par latvietību. Intervētie meklē saikni starp sevi un Latviju, kā arī savu ikdienas dzīvi un

laiku, kas pavadīts latviešu sabiedrībā.

Filmas garākajā - otrajā - daļā attēlota Māras viesoššanās Latvijā un intervijas ar šejienes latviešiem, meklējot atbildi uz to pašu jautājumu. Līdzīgi ASV un Kanādā dzīvojošie arī Latvijā esošie latvieši nespēj skaidri un vienkārši atbildēt uz autores uzdoto jautājumu, un Imants Ziedonis pat iesaka nemaz nemēģināt šādu definīciju meklēt.

„Mani īpaši interesē identitātes jautājumi,” sacīja Edgars, kurš Latvijā šovasar ieradies, lai turpinātu darbu pie filmas par ārvalstu

latviešiem, kas pārcēlušies uz dzīvi Latvijā. „Latviskums ir arī mana paša identitātes krīze un es cenšos to izprast.”

Uz Laidzi Edgars atvedis *Starp divām Latvijām*, jo gribējis palīdzēt izplatīt Māras filmu. „Nav jau nekādas jēgas atstāt filmas uz plaukta apputēšanai,” teica Edgars.

„Bez tam, šī filma ir lieliska iespēja Latvijas latviešiem iepazīties ar to, kas notiek ar diasporas latviešiem,” Edgars sacīja. „Ir vērts dažreiz apstāties un padomāt, kas mēs esam, par ko varam lepoties, bēdāties un pasmieties.”

Nedrīkst drillēt

Nedēļas vidū danču spēlēšanas stafeti no Ilgas Reiznieces un Andra Davidona pārņēmušas **Inga** un **Zane Stafeckas** kopā ar **Vivitu Skuruli**.

Visjaunākā no danču muzikantiem, Zane, ir no Viļāniem un ar folkloru nodarbojas jau pādsmit gadus, jo mamma vada folkloras kopu *Biteites*, kurā Zane dzied un muzicē. Paralēli folklorai Zane Rēzeknes Mūzikas skolā apguvusi klasisko alta spēli un šogad iestājusies Mūzikas akadēmijas stīgu instrumentu fakultātē. „Skolotāja teica, ka folklorā man visus pirkstus sabojājis, bet, redzi, nevienš pirksts nav sabojāts,” Zane smeij. „Vienkārši jājut atšķirība starp folkloru un klasisko spēlēšanas stilu.”

Folkloras kopas *Biteites* ietvaros Zane izveidojusi un vada arī kapelu, kura šogad ar panākumiem startēja festivālā *Pulkā eimu, pulkā teku*, iegūstot titulu *Sudraba muzikanti* un iespēju pārstāvēt Latviju starptautiskā folkloras festivālā.

„Folklorā mani noturēja pie mūzikas,” Zane sacīja, „tiku spēlēt uz skatuves.” Viņa regulāri iesaistās dažādās folkloras nometnēs un pasākumos, tur arī iemācījās spēlēt dančus. Šogad Zane reizi mēnesī spēlējusi dančus Rēzeknē kopā

ar Daci Deksnī un pašlaik gatavojas muzikantu festivālam Viļānos.

Pirmā danču spēlēšanas skolotāja bijusi Ilga Reizniece, un Zane mācīties sākusi pirms gadiem, kad ļoti trūcis jauno vijolnieku. Tagad to ir vairāk.

„Apbrīnoju Ilgu, kā viņa var to turēt. Spēlēt dančus ir ārkārtīgi smagi. Vismaz divas reizes smagāk nekā dejojot visu nakti,” teica Zane, atceroties, ka reiz Staiceles nometnē, dančus spēlējot, pat aizmigusi.

„Labs muzikants iedvēš prieku. Jāspēlē tā, lai prieks būtu dejojājiem un pašam par dejojājiem.” Spēlējot ir jājūt, kas patīk, vai dancis nav jau apnicis. «Vakar spēlējām vairākus jaunus dančus un publika tos neuztvēra.»

Īstās danču muzikantes prasmes nākot ar laiku un pieredzi. Vajagot iemācīties arī runāt, īstajā mirklī pateikt kādu precīzu vārdu. «Visu laiku ir jāmeklē kas jauns, nedrīkst drillēt.»

Laidzes 3x3 – bildēs!

Jums ir iespēja iegādāties nometnes fotogrāfa Aivara Vētrāja veidotu **fotodisku**, kurā atspoguļota katra nometnes diena. Tas maksā Ls 7,30 (Ls 6 par disku, Ls 1,30 par sūtīšanas izdevumiem.)

Aivaru var sazināt pa tālruni 29257512 vai noķert klātienē.

Lappusi sagatavoja **Kārlis**

...dzīvojāa reiz

skaistā Anniņāaaa...

Annas diena sagaidīta godam. Par to liecina kaut vai tas, ka uz jubilāru sveikšanu no rīta aktu zālē bija ieradušās vien trīs no septiņām nometnes Annām un Ancēm.

No danču zāles ziņo, ka spēlēts un dancots bez pārtraukuma. „Mēs nevaram taisīt pauzīti, jo muzikanti tūlīt mieg ciet,” stāstīja *pījoliece* Zane Stafecka. „Un lejā uz nīkšanu iet arī nevar, jo tad būs grūti atkal augšā uzkāpt.”

Danču nobeigumā ap diviem notika atgriešanās pie tradicionālajām vērtībām un *Zagli* atkal puiši ķēra meitas, nevis meitas puišus kā izgājšnakt.

Edmunds Barkāns, aizvadījis gulēt sievu, devās uz zāli un ieradās tieši uz pēdējo deju. Sparīgā divcīņā viņš dejas beigās veiklībā pārspēja Henrihu Silvu un kopā ar jau pieminēto Zani nodejoja nobeiguma *valcerīti*. Tikmēr no sacensības izkritušie, laiku kavējot, sarīkoja alternatīvo *zagli* zāles malā.

Uz dančiem atnākušie laidzēnieši divi Jāņi un divi Kristapi uz dancošanu savīkšījās jau uz vakara otro pusi, bet kad sāka, tad knapi bija apturami. Un vēl no viņu mutēm nāca atziņa, ka šajā nometnē visi ir tik labsirdīgi, ka te jau pat zēnu tualetē nevar iet pīpēt, jāiet ārā. Vietējās disenes, tad gan...

Annas/ Ances pirmo reizi tika suminātas tūlīt pēc pusnakts, bet pēc danču beigām Rokpeļņu Ance tika uz galda celta un apdziedāta. Tas notika tūlīt pēc tam, kad nu jau tradicionāli bufetniece tika sveikta ar dziesmu par princesīti.

Jāatzīmē, ka bufetnieces Inese izturība ir apbrīnojama. Neskatoties uz nometnes vadītāja Calitāna kunga nodomu to bodīti slēgt tūlīt pēc trijiem rītā, daļā krodziniece upurējās un bija gatava turpināt. Tomēr ap četriem nepārvarami spēki nicējus uzveica un vakars turpinājās stadiona tribīnēs tālāk no gulētājiem, bet beidzās ar salsu skolas priekšā neilgi pirms brokastīm.

Piektais olis 5

Akcija Mēs gribam dziedāt, smieties un diet!

Kasdančošana un nīkšana bez **Vivitas Skurules** un viņas **akordeona**?

Vivitas lielākā bagātība ir trīs bērni - meitas Līga, Irita un dēls Reinis, kurus audzināt palīdz mamma. Mūzika kā darbs un dzīves veids, ik dienas strādājot Viļānos par mūzikas skolotāju bērnudārzā un spēlējot kapellā "Bum-burneicys".

Ar 3x3 nometņu dzīvi piesardzīgi sāko iepazīšanos Skrun-das nometnē 2002.gadā pašlaik Vivita sauc par pāraugušu "bezrobežu mīlestībā". Pusreizpuse audzināta, danči spēlėti, nīkšana piespēlēta jau trīs nometnēs.

Tomēr viss nāk un aiziet tātūmā, kā jau dzīvē. Ir lietas, ko nevaram mainīt.

Nodilst dejojātāju vīzes un muzikantu instrumenti. Vivitas akordeonam draud "pārtrūkt septītā stīga". Taču mūsu varā ir uzturēt nerimstošu garu, braši dziedāt, diet, smiet un uzdāvināt jaunu akordeonu Vivitai.

Visi, kas vēlas arī nākamajos gados baudīt skanīgus uzmundrinošo emociju viļņus un piedzīvot dāvināšanas prieku šeit un tagad, aicināti piedalīties **LIELĀS 3X3 DĀVANAS VIVITAI UZBURŠANĀ**. Akcijas sākums šovakar Brīvajā mikrofonā. Savu artavu līdz nometnes beigām varēsiet arī atstāt akcijas krājkasītē informācijas centrā.

Vēstule no Austrālijas

Man ir pienākušas ziņas, ka ar Purciem nav viss kārtībā.

Atrakstīja Kleopatra:

"*Mīlo Uldi!*"

Man steidzīgi vajadzīgs Tavs padoms. Nu pavisam traki ar to mūsu Purciem - iet pie Krūmiņmātes uz bezstēļu aušanas ievirzi un no rīta līdz vakaram pin un pin prievītes (par naktīm īsti nezinu, bet vai nu bez pīšanas) - garas, īsas, apaļas un plakanas. Vēl jau ēst atnāk, ja nav piesējusies. Bet tas arī viss. Nīkšanā ar ne īsti dzer, ne dzied, bet tikai pin.

Vai maz tādu var vest atpakaļ uz Rīgu?

Sieviešiem tā aušana liekas aizdomīga, jo vīrieši viņai sienas klāt kā traki.

Te būtu jāpapēta tautas ticējumi. Ja jau dziedziņš ap

mazo pirkstiņu sapravī degunu, ko tad ap vidu apsieta josta nevar izdarīt. Rokpeļņu Ancīte arī sāk prātot, vai viņai nesākt aust. Es jau zinu, kurš viņai prātā, bet klačošanās nav manā dabā.

Nu, ko saki?

Mūžīgi Tava Kleopatra."

Ko es saku? Ar diegiem nav aršana!

U.S.

Bet ko mēs redzam no rīta TV? Tā pati Kleopatra, lai ievilinātu pretējo dzimumu, sākusi apmeklēt Salsas nodarbības. Tikai viena nelaime - tur nepieciešama otra pusīte. Izrādās, ka salsa vien nepalīdz un Kleopatra jau manīta snaiķstāmiem gar Krūmiņu Ineses dziju groziem. Vīrieši, uzmanieties! Mēs labi zinām, kā Kleopatra dzied, bet, kad šī sāks tos valģus vīt...!

STEIDZĪGI!

Tiek meklētas sieviešu balles kurpes īslaicīgai lietošanai. Var būt lietotas. Vēlams melnā krāsā. Izmērs - no 37,5 līdz 38,5. Tiks izmantotas sestdien koncertā salsas dejošanai. Aizdevēja ieguvums - kurpes tiks apvalkātas un mācēs dejojot salsu.

Kleopatra

Noklausīts pie galda

Izņem zobus, man vajag sagriezt desu!

Tu ēd etnogrāfiski nepareizi!

Kurš zina, kā tas ir? Izrādās, baltmaize ar biezpienu un cukuru. Mūsu senči lielākā godā turējuši sāli, nevis saldumu.

Saruna no rīta guļmistabā:

- „Cik pulkstens?”

- „Pusastoņi...”

- „Neraža...”

Tāds ir nometnes vadītājs

Viņam viss, kas mutē, tas uz mēles.

Gatavojas noslēguma koncertam

Jānis Peniķis: „Politikas ievirzei paredzēts stundu garš uzvedums par Saeimas vēlēšanām, bet mēs esam gatavi upurēties un nedarīt neko.”

Timekļa ievirze gatavo priekšnesumu bez teksta un skaņas.

Ieva: „Viņi nesarunājas savā starpā, ierodas un iet prom.”

Lakstīgalas uz poda

Kāda nometnieka stāsts - ejot uz mazmājiņu, dzird burvīgu dziedāšanu. Kas varētu dziedāt? Izrādās, divas meitenes sēž un mācās dziesmu.

Ievirzēs

Es gribēju iet uz cepuri no roņiem, bet tie roņi bija pazuduši.

Lietus aizbiedēšanas ievirze.

